

141012 Tacksägelsedagen, tredje årgången Annelie Inghamn Pettersson

Tema Lovsång, Lukas 19:37-40.

*”Jag vill tacka livet
som gett mig så mycket.
Det gav mig två ögon
och när jag dom öppnar
kan jag urskilja det svarta från det vita
och högt däruppe himlens mantel strödd med stjärnor,
i mängden människor, den som jag älskar.”*

Så lyder första versen i Violeta Parras sång *Jag vill tacka livet*. Och visst finns det anledning att tacka livet. På något sätt sammanfattas Guds härlighet i denna vers. Livet har skänkts oss som gåva. Ingen av oss kan göra liv, utom Gud och när människan börjar vandra på livets väg kan hon med andens hjälp lättare urskilja det onda från det goda. Och visst kan stjärnhimlen få oss att kippa efter andan, Guds universum i all sin oändlighet.

Och kärleken är ett ämne våra liv ständigt kretsar kring. I litteraturen, i konsten, teatern och filmens värld kretsar mycket kring kärleken. Och varför det är så har sitt ursprung i att människan har sitt ursprung i Gud, som är kärleken. Därför har vi också en medfödd längtan efter kärlek. Från det vi är barn, tills det vi är gamla, så ska vi alla längta och söka efter kärleken.

Kyrkofadern Augustinus ord kan vi alla känna igen oss i: *”Ty du min Gud har skapat mig till dig och mitt hjärta är oroligt tills det finner ro i dig.”*

Det är bra att det finns en dag som denna en dag då vi får tacka och lovsjunga vår Gud. Men samtidigt så kan jag inte bara när jag står här, låta bli att nämna svårigheterna som vi möter i livet. Inte för att jag vill ta ifrån oss möjligheten att känna glädje och tacksamhet, utan helt enkelt för att vårt liv också innehåller prövningar och mörker. Och om jag inte nämnde det så skulle jag inte göra livet rättvisa och inte vår Gud heller.

För visst är det väl så att när man själv befinner sig i en svår prövning i livet, det kan vara att jag har drabbats av en sjukdom, eller en nära anhörig kanske precis har dött ifrån mig. Har livet varit positivt och okomplicerat innan så kanske det är nu jag plötsligt undrar vad Gud menar med att låta mig drabbas av detta svåra. Det är kanske inte så lätt att tacka Gud om jag är sjuk och orolig för min hälsa. Och det är kanske inte så lätt att sträva efter att göra gott mot andra, när man själv befinner sig i en livskris och knappt orkar med sig själv. För visst finns det dagar när vi känner oss ledsna på grund av omständigheter som vi inte kan rå över. Då kan någon annans tacksamhet och förnöjdhet få mig att känna mig utanför livet.

Alla som mist en nära anhörig vet att det är svårt att se att livet fortsätter som det brukar när den egna upplevelsen är att mitt eget liv har stannat. I sin sorg kan man uppleva att man lever som i ett vakuum eller i en bubbla, och känslan av att jag befinner mig på en annan plats dit ingen annan når mig. Man känner sig utanför själva livet. Men också där finns Gud. Gud vandrar med dig i ditt svåra. Han till och med bär dig igenom, fast du tror att du är ensam. Det är då, det är så gott att få höra vad Gud kan göra i våra liv.

I dagens evangelium möter vi budskapet om hur hela skapelsen lovsjunger sin skapare, och om människornas lovsång tystnar så ligger stenarna beredda att ta över. När fariseerna protesterar mot lärjungarnas lovsång säger ju Jesus: ”*Jag säger er att om de tiger kommer stenarna att ropa*” (Luk 19:40). Allt skapat bär med sig ett minne av sin skapare och är tecken på hans kärlek till oss.

Och vi kan allesamman som medmänniskor ge den kärleken vidare till våra medmänniskor. Berätta om Jesus för den som inte vet! Och vi som redan vet, behöver också bli påmind. Vi får komma hit en dag som denna, hit till kyrkan och lyssna till lovsången, texterna, bönen och möta Kristus själv i brödet och vinet. Här får vi ta emot vad Gud har att ge. Öppna ditt hjärta min vän och ta emot!

Jag brukar ibland på kvällen innan jag somnar meditera över dagen som gått. Jag samlar ihop mina intryck. Jag tänker på det som blev bra och på det som kanske inte blev så bra. Och så tackar jag. Jag tackar Gud för de människor jag mött. Många möten lämnar mig utan någon eftertanke, de passerar lugnt och stilla. Men andra möten kan ha berikat mitt liv. Så är det ibland. Någon kanske utan att veta om det gett mig ett svar på något som jag har funderat på länge. Någon annan har gett mig en värdefull insikt. Någon har gjort mig uppmärksam på en egenskap hos mig själv som jag kanske behöver arbeta med. Och trots att det kanske känns lite tungt, så inser jag ändå att det också var en nyttig insikt.

Varje dag ger oss möjlighet att se varandra, och att ge varandra utbyte av olika erfarenheter som vi bär med oss i livet. En del möten upplever vi som genuina och de gör oss särskilt glada. Vi vet inte hur väl vi vill, vi kan känna en total samhörighet, en total förståelse, då behövs kanske inga ord. Det räcker med en blick. Och vi känner inom oss att allt är väl. Vi är som en familj. Vi behöver inte känna oro. Vi behöver inte bekymra oss så mycket över felsägningar eller över att bli missförstådda. Därför att vi bemöts av kärlek, överseende, tålmod, värme och ömhet. Alla de ingredienserna som behövs för att vi ska växa och mogna som människor.

Men ibland möts vi också av motsatsen. Vi förstår inte varandra. Men också det kan berika våra liv. Jag mötte en lärare i predikokonst häromdagen som sa att hon blev överraskad när man förstår varandra. När man möter en ny människa och samtalar, så ger man varandra ett stycke av varandras liv. Då uppstår ett nytt universum. Om jag utgår från att vi inte förstår varandra, vad händer då? Även när vi inte förstår varandra, om vi ger varandra lite mera tid kan nya insikter och universum öppnas för oss. I stället för att döma ut den som inte tänker som jag så kanske jag kan lära mig något av honom eller henne och vice versa.

Det finns ett indianskt ordspråk som säger: ”*Gör dig inte till domare över din granne innan du har gått två månader i hans mockasiner!*”

Att vara tacksam och vår förmåga att visa tacksamhet är något vi ska vara rädda om. Tacksamhet och ödmjukhet är nära vänner. Hela livet är en gåva från Gud och tacket och kärleken till Gud visar att livet är en gåva att förvalta på bästa sätt.

Violeta Parras ord får avsluta denna predikan

”Jag vill tacka livet

Som gett mig så mycket.

Det gav mig lång vandring

För så trötta fötter.

Jag gick genom städer,

genom djupa vatten

över stränder, berg, i öknar och på slätt land.

Hem till ditt hus och dina gröna ängar.” (Originaltitel: *Gracias a la vida*, Violeta Parra chilensk folksångerska. I Sverige har vi hört Arja Saijonmaa sjunga den.)